

Karácsonyi mese.

Mikor a kis Jézus megszületett Betlehemben, minden, de minden örült földön-égen. A csillagok szebben mosolyogtak, mint máskor, a szellő édesebben suttogott, a madárkák boldogabban daloltak... A fák és a virágok is résztvettek a nagy örömben...

Közel a szegényes istállócskához három fa állott: egy termetes pálma, egy illatos olajfa és egy egyszerű zöld fenyő. Hódoló suttogással köszöntötték a kis Jézuskát és kíváncsian pillantottak a jászolban fekvő kisdédre... ott szunnyadt Jézuska pólyába takarva és álmodott... Szűz Mária anyai édes örömmel nézte, nézegette...

Egyszer csak így szólt a pálma az olajfához: „Jer, imádjuk mi is a kis Jézuskát és nyujtsuk neki ajándékunkat.“

„Vigyetek el engem is“ — szólt esdeklően a fenyő.

A büszke pálma és az ékes olajfa megvetően tekintettek egyszerű testvéreikre. A pálma így szólt hozzá: „Minek!? Mit is adhatnál te Jézuskának? Hiszen nincs egyebed szűrős tüdindél!“

A szegény, egyszerű fenyő megszegyenülve visszavonult és alig mert többé az alvó Jézuskára pillantani. De a Jézuskánál őrt álló angyalok egyike meghallotta a fák beszédét és megsajnálta a szegény fenyőt. Elhatározta, hogy segíteni fog rajta.

A pálma ekkor leszedte díszes koronájának leggyönyörűbb levelét és a jászol elé rakta. Így szólt: „Legyen ez a te legyeződ, aranyos Jézuska!“ Ez hűsítgessen, ha a nap hevétől elbágyadsz!“

Az olajfa pedig jóillatú olaj harmatát hintette szét ezüstszínű leveleiből. Az édes illat betöltötte az egész istállócskát.

A szegény fenyő szomorúan nézte mindezt, de mert jó volt, nem érzett irigységet. Ekkor az angyal közeledett hozzá s így szólította meg: „Ne busulj, fenyőfácska, én megvigasztallak. Mivel szerény vagy, megjutalmazlak és díszesebbé teszek testvéreidnél.“

Az angyal ekkor föltekintett a ragyogó égre, ahol ezer meg ezer csillag reszketve tündöklött, égett... Egyet intett és ime — csodák-csodája — egyik csillag lehullott a másik után s mind a fenyőnek zöld ágaira szállt. A fenyőfa most olyan szép, pompás volt, hogy gyönyörűség volt ránézni.

A kis Jézuska ezalatt fölébredt. Nem gondolt a lábainál heverő pálmalegyezőre, nem ügyelt a jászolt betöltő olajillatra, csak a gyönyörűséges szép fenyőfát nézte. Mosolygott és mindkét kezét kinyújtotta utána.

A fenyőfa nagyon, nagyon boldog volt. Az angyal pedig szeliden így szólt hozzá: „Ezentúl te fogod a kis Jézus születé-

sének napját megdicsőíteni. Te fogsz ezentúl ezen a napon fényt hinteni, örömet hirdetni kunyhóban, palotában mindenütt... Ez legyen a föladatod és jutalmad, te pompás, te szép kárácsonyfa!"

(Népmese.)

Eperfatulajdonos.

A szülőfalumnak legszebb eperfája
a plébánián volt. Hányszor vágytam rája
felmászni és szedni kisgyerek koromban!
Ami Kaszor és Pollux, két lombos, goromba
kuvaszkutya védte, mint két pokol-sárkány;
nem hintált ott gyermek az eperfa sátrán!

S nem hintázott gyermek az öreg plébános
zárkózott lelkén, mely zord és magános.
Két nagy kutya védte, fekete, goromba,
Csak messziről néztük, szomorún szorongva.
Sosem simogatott se gazdag, sem árva
gyermekfejet; szíve rozsdás zárral zárva.

Most én is eperfatulajdonos lettem!

S oly furcsa; itt senki semmitől se retten,
kapum, házam, mindig járva idegennek,
barátnak, rokonnak. Folyton jönnek, mennek,
néha már udvarom olyan, mint óvoda
s szobám repedt szívet ragasztó iroda.

Az eperfám pedig egészen közpréda,
szabadon szedheti fekete eprét a
falu minden kölyke. Cigánypuzdék; bérma-
s keresztgyermekeim járnak rája, épp ma
tizet olvastam meg; ettek s vidámtót
fütyöltek a lomb közt, mint fekete rigók.

Talán nagyapámtól örököltem őket,
szívem eperfáján az eperszedőket;
istenes ember volt és keresztgyereke
a cigányfajtaból nyolcvan volt kereken!
Minden nap misén volt és őt hívta papja,
ha egy puzdénak nem akadt keresztapja.

Szívem eperfáján mennyi kis szegényke
eprészett már! Jön-megy sok pöttön legényke;
„Nyúlat hoztam, adjon kis galambot érte.”
Szívet hoztam, adjon lisztcédulát érte.”
„Imát hoztam, adjon orvosságot érte,
mert anyukám beteg s nagyon szépen kérte.”